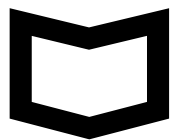

CASTELLAR
VILA DE LLIBRES

CASTELLAR
VILA DE LLIBRES

Com són els bucs

Estructures metàl·liques en forma de llibre obert.
1,5 metres d'alçada i 1 m de fondària cadascun.
6 metres lineals de prestatgeries.
La ciutadania podrà deixar-hi llibres i agafar-ne d'altres.

Funcionament

**Llegeix,
comparteix,
intercanvia**

Tria el llibre que t'agradi, endu-te'l i gaudeix-lo.
Quan l'hagis llegit, si vols, comparteix-lo de nou.
Comparteix tants llibres com vulguis, a excepció
d'enciclopèdies, llibres de text i llibres en mal estat.

> **Etiquetes identificatives dels llibres dels Bucs**

Títols del bucs

L'exterior de cada bucs prendrà la forma d'una coberta d'una obra literària escollida per cinc escriptors castellarencs.
Les il·lustracions de les cobertes aniran a càrrec de l'artista castellarenc Joan Mundet.

En aquest suplement, podeu conèixer quines han estat les motivacions dels "padrins" de cadascuna de les estructures a l'hora d'escollir les cinc obres literàries.

L'illa del tresor

de Robert Louis Stevenson,
per part de Joan Sellent

El quadern gris

de Josep Pla,
per part de Jacint Torrents

L'Odissea

d'Homer,
per part de Josep Lluís Badal

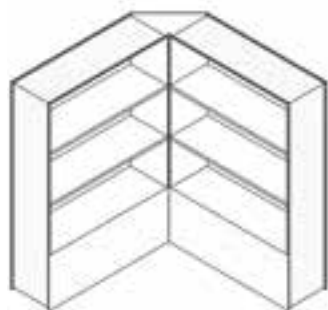
La casa de les belles adormides

de Yasunari Kawabata,
per part de Gisela Pou

Bestiari

de Pere Quart,
per part de Miquel Desclot

“Castellar, vila de llibres” és un projecte de municipi per fomentar la lectura entre la ciutadania a partir de diverses iniciatives. La més innovadora és la instal·lació de cinc bucs de llibres a l'aire lliure.

On són els bucs

Acte de presentació

CASTELLAR
VILA DE LLIBRES

**Divendres 20 d'abril
18 h**

***Pl. d'El Mirador**

*(en cas de pluja,
Sala d'Actes d'El Mirador)

L'acte inclourà:

· Presentació dels bucs de llibres a l'aire lliure

· Representació d'un fragment de l'obra *Aquesta nit tanquem*, tribut a Manuel de Pedrolo, a càrrec de T.I.C. Escènic

· Col·loqui conduït pel professor i president del Col·lectiu Pere Quart, Anton Carbonell, amb la participació de Josep Lluís Badal, Miquel Desclot, Gisela Pou, Joan Sellent i Jacint Torrents, padrins dels bucs

· Lliurament del V Premi de Literatura Breu L'Actual

Pere Quart

(Sabadell, 1899 - Barcelona, 1986)

Joan Oliver i Sallarès, que emprà el pseudònim Pere Quart, fou un poeta, dramaturg, narrador, traductor, director literari i periodista català. Va crear la 'Colla de Sabadell' un grup d'estil provocador i rebel que rebutjava la burgesia. És considerat un dels poetes i dramaturgs més destacats de la literatura catalana del segle XX.

Il·lustració de la coberta:
Joan Mundet

Il·lustrador, pintor i ceramista, guionista i dibuixant professional des de 1975. Autor de diverses novel·les gràfiques, va guanyar el Premi Nacional de Còmic de Catalunya el 2011.

Padrí d'aquest llibre:
Miquel Desclot

Poeta, escriptor i traductor castellarenc. Un home que creu en la paraula com a fonament de l'ésser humà.

CASTELLÀR
VILA DE LLIBRES

Bestiari Pere Quart

CASTELLÀR
VILA DE LLIBRES

Bestiari

Pere Quart

Il·lustració de Joan Mundet

Padrí d'aquest llibre:

Miquel Desclot

Poeta, escriptor i traductor castellarenc. Un home que creu en la paraula com a fonament de l'ésser humà.

Bestiari

Pere Quart

Quan ens van demanar que triéssim un llibre que ens hagués marcat en la nostra joventut, el primer que em va venir al cap va ser *L'Odissea* d'Homer, en la traducció memorable de Carles Riba, que vaig descobrir amb astorament quan encara estudiava batxillerat i assistia, en horari extraescolar, a les classes del professor Alfred Badia. Hi va haver altres llibres que em van impressionar en aquells anys, és clar, però *L'Odissea* de Riba s'ha mantingut amb una rara constància entre els meus llibres fonamentals.

Vet aquí, però, que quan ens van reunir per donar-nos detalls més concrets del projecte, vaig saber que en Josep-Lluís Badal ja havia triat el mateix llibre. Alhora vaig saber, allà mateix, en què consistia més exactament la idea dels bucs de llibres al carrer. I aleshores, posat en la situació de triar un altre llibre per donar nom a un dels cinc bucs, vaig pensar que era més important equilibrar les cinc propostes que no pas exposar les meves passions de joventut. Així, doncs, vaig començar per decidir que hauria d'escollir un llibre de poesia, i en segon lloc vaig pensar que seria adient que el llibre fos una obra d'un poeta local. Va ser així com vaig acabar escollint la figura de Pere Quart i, en concret, la seva obra més popular, el *Bestiari* de 1937.

A posteriori, em vaig adonar que en realitat el *Bestiari* també va ser un dels meus llibres de joventut, descobert igualment a les classes del senyor Badia. A mitjan seixantes, Pere Quart i Salvador Espriu eren els poetes més coneguts i reconeguts entre el reduït públic de les nostres lletres, i aquell professor que ens feia classes fora de l'horari lectiu (és clar!) ens hi va introduir de seguida. Llavors jo encara no sabia que Pere Quart, és a dir Joan Oliver, era oncle d'en Nani Riera, que en aquell temps era jesuïta i residia al Clot, i ja m'havia ensenyat a recitar Maragall o Sagarra quan jo era un marrec.

En aquelles primeres lectures, Pere Quart em va atreure pel seu enginy, la precisió tallant de la seva llengua poètica i la seva implacable severitat satírica. El *Bestiari* em va arribar a inspirar els primers versos que vaig publicar en ma vida, encara a la revista de l'escola: un *Jardí botànic* escrit a la manera epigramàtica de Pere Quart.

Quan jo ja era un jove poeta amb obra publicada, vaig establir una amistat cordial amb el poeta, malauradament massa breu, perquè la mort me'l va arrabassar aviat. En canvi, l'amistat amb el seu nebot Nani s'ha mantingut al llarg dels anys fins avui mateix.

Pere Quart

(Sabadell, 1899 - Barcelona, 1986)

Joan Oliver i Sallarès, que emprà el pseudònim Pere Quart, fou un poeta, dramaturg, narrador, traductor, director literari i periodista català. Va crear la 'Colla de Sabadell', un grup d'estil provocador i rebel que rebutjava la burgesia. És considerat un dels poetes i dramaturgs més destacats de la literatura catalana del segle XX.

Josep Pla
(Palafrugell, 1897 – Llofriu, 1981)

Ha estat consagrat unànimement com el prosista més important de la literatura catalana del segle XX. La seva original i extensa obra literària va ser essencial per a la modernització de la llengua catalana i per a la popularització d'una literatura costumista, clara, d'adjectivació intensa i a estones bolcada en la descripció del seu entorn més proper.

Il·lustració de la coberta:
Joan Mundet

Il·lustrador, pintor i ceramista, guionista i dibuixant professional des de 1975. Autor de diverses novel·les gràfiques, va guanyar el Premi Nacional de Còmic de Catalunya el 2011.

Padrí d'aquest llibre:
Jacint Torrents

Autor de novel·les infantils, d'assaigs literaris i prosista. Es defineix com un escriptor circumstancial.

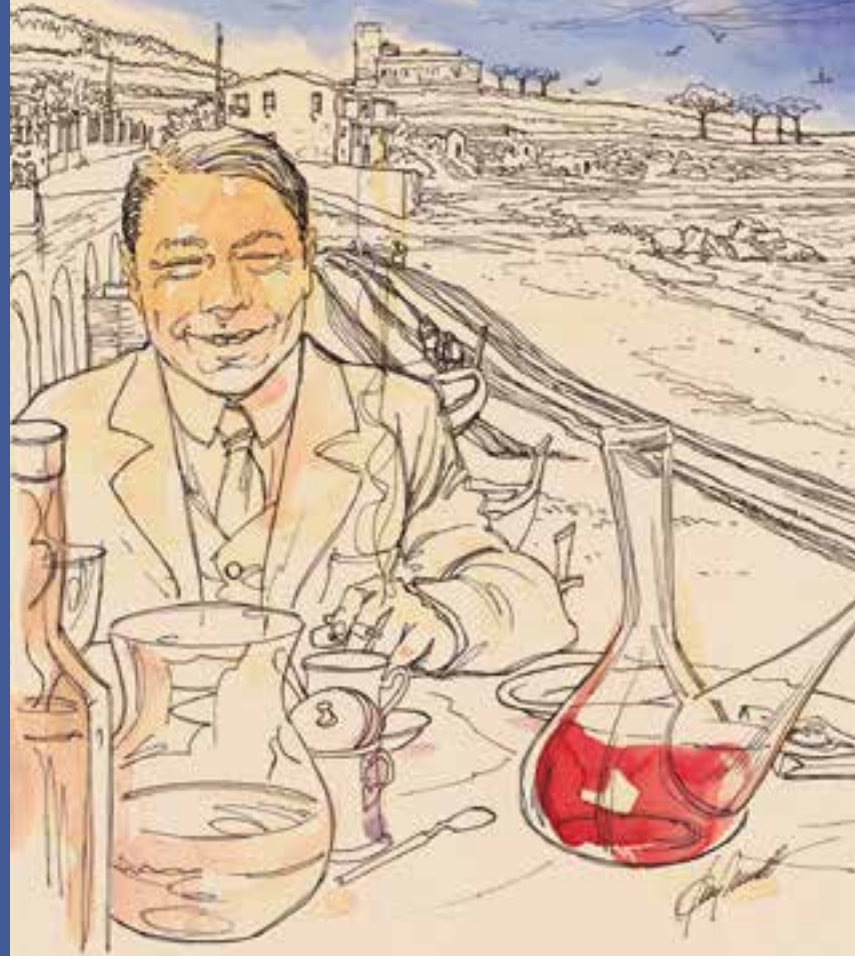

El quadern gris Josep Pla

El quadern gris

Josep Pla
Il·lustració de Joan Mundet

Padrí d'aquest llibre:

Jacint Torrents

Autor de novel·les infantils, d'assaigs literaris i prosista. Es defineix com un escriptor circumstancial.

El quadern gris

Josep Pla

Després de llegir els clàssics infantils i juvenils que estaven al meu abast, com ara Jules Verne, Enid Blyton, Daniel Defoe, Walter Scott, Rudyard Kipling o Robert Louis Stevenson, vaig descobrir de cop, abans d'entrar a la universitat, gràcies a *El quadern gris* de Josep Pla, que existia la literatura en la meua llengua. I una bona literatura, de la qual no ens havia dit res ningú.

Amagats a les golfes, per mor de la repressió franquista contra la llengua catalana, a casa havien guardat volums relligats de la revista infantil *El Patufet* i alguns altres llibres — novel·les per a adults — d'un familiar escriptor i periodista dels anys 30. Però a mi, de jove, no m'interessaven gaire. En canvi, vaig trobar apassionant descobrir el dietari d'un jove de la meua edat que explicava dèries i filies, anades i vingudes, les sensacions que li provocava el bellíssim paisatge del seu Empordà —el mar, la muntanya, els camps— i les converses en les tertúlies dels intel·lectuals barcelonins. Em delia per saber les seves opinions sobre el que va viure i el que va llegir, i m'encantava ser partícip dels seus interessos i de la seva efervescència juvenil... Tot plegat, llegit aleshores, m'incitava a llegir-lo més i més, i, també a intentar escriure com ell.

La capacitat descriptiva de Josep Pla em va fascinar. Em produïa grans dosis de plaer. El plaer sol ser el primer fruit de la bona literatura. Més endavant, vint anys més tard, vaig rellegir *El quadern gris* amb ulls de crític literari i hi vaig entrellucar l'estructura que oculta la veritat dels fets sota el miratge de la versemblança. Però encara l'he tornat a llegir una tercera vegada, gairebé una cinquantena d'anys més tard, i m'he deixat tornar a seduir per la seva gràcia, per la seva prosa, pels seus adjectius, per la seva sensibilitat.

Puc dir que, al costat de moltes altres lectures, la de la ingent obra de Josep Pla m'ha acompanyat tota la vida. Hi he trobat llibres molt bons, potser d'altres no m'ho han semblat tant. Però he de dir que, en general, els llibres de Pla han estat com un excitant que m'ha fet segregar endorfines, un lenitiu en els moments de tristesa, una companyia que no m'ha decebut mai. M'han incitat a escriure; ho confesso: en voldria ser un humil deixeble. Però també m'han estimulat la curiositat sobre el món, els viatges i els paisatges. M'han obert a la cultura, a la gran literatura, a la història d'Europa, i a les biografies de tota mena de personatges. I, sobretot, el retrat panoràmic que ha fet de la Catalunya que va conèixer, dels seus costums i de la seva gent ha enfortit les meves arrels i la meua estima pel país i per la llengua que em van voler amagar quan era petit.

Josep Pla
(Palafrugell, 1897 – Llofriu, 1981)

Ha estat consagrat unànimement com el prosista més important de la literatura catalana del segle XX. La seva original i extensa obra literària va ser essencial per a la modernització de la llengua catalana i per a la popularització d'una literatura costumista, clara, d'adjectivació intensa i a estones bolcada en la descripció del seu entorn més proper.

Robert Louis Stevenson
(Edimburg, 1850 - Upolu, Samoa, 1894)

A causa de la seva salut precària, no va cursar cap estudi fins als 8 anys. Durant la seva adolescència va acompanyar el seu pare en els seus viatges freqüents. És autor d'algunes de les històries fantàstiques i d'aventures més populars, com *L'illa del tresor* i *L'estrany cas del Dr. Jekyll i Mr. Hyde*. Va ser molt conegut en el seu temps i algunes de les seves obres han esdevingut clàssiques.

Il·lustració de la coberta:
Joan Mundet

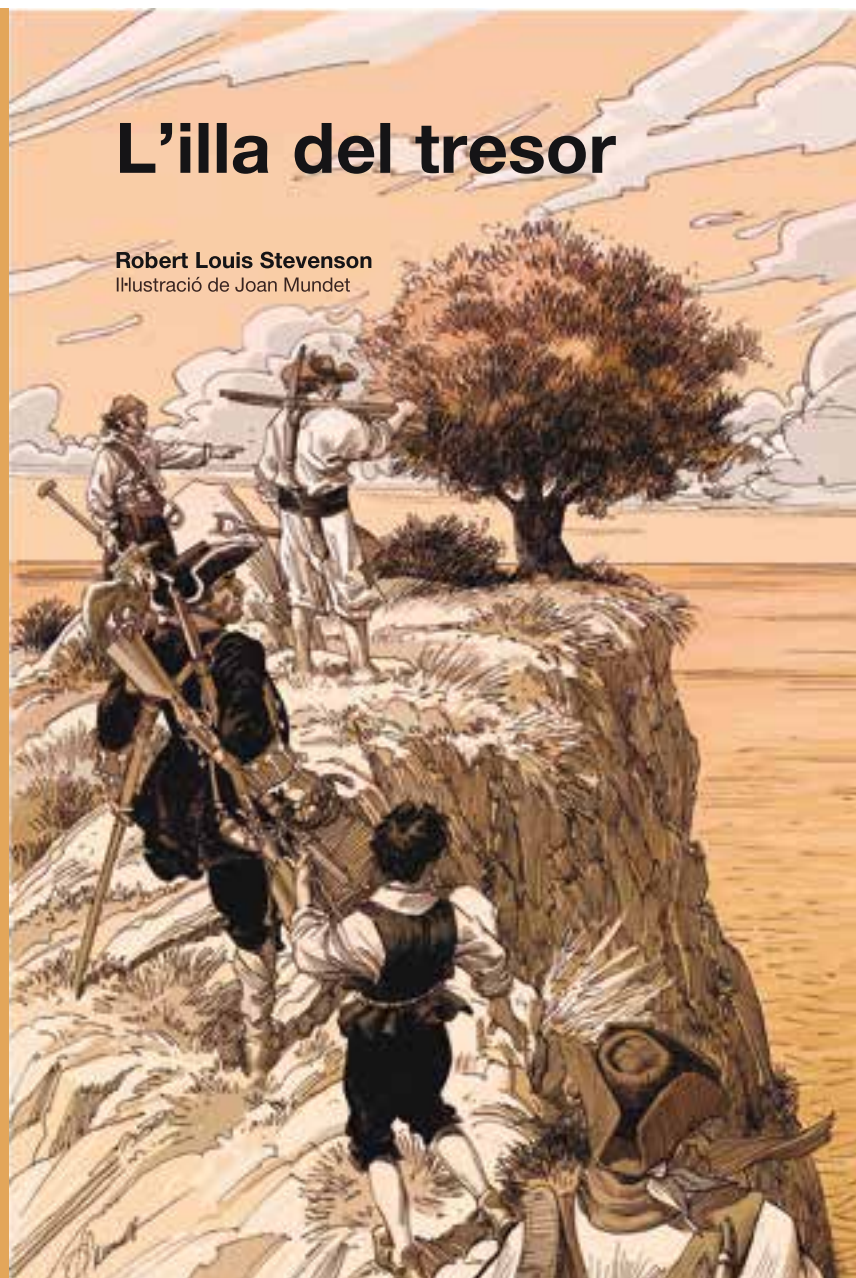
Il·lustrador, pintor i ceramista, guionista i dibuixant professional des de 1975. Autor de diverses novel·les gràfiques, va guanyar el Premi Nacional de Còmic de Catalunya el 2011.

Padrí d'aquest llibre:
Joan Sellent

Traductor i professor universitari castellanenc. Les obres teatrals angleses traduïdes per Sellent s'han representat als principals teatres de Catalunya.

L'illa del tresor
Robert Louis Stevenson

L'illa del tresor

Robert Louis Stevenson
Il·lustració de Joan Mundet

Padrí d'aquest llibre:

Joan Sellent Arús

Traductor i professor universitari castellanenc. Les obres teatrals angleses traduïdes per Sellent s'han representat als principals teatres de Catalunya.

L'illa del tresor

Robert Louis Stevenson

L'illa del tresor, la novel·la d'aventures de Robert Louis Stevenson, és un llibre que ha marcat dos moments de la meua vida bastant distanciats en el temps.

Primer, als anys 50 del segle XX, va ser una de les meves lectures d'infància predilectes, sobretot per l'energia absorbent de la seva trama però també perquè posseïa un atractiu afegit: no únicament era una de les poques obres de la literatura universal que voltaven per casa en traducció catalana, sinó que l'havia traduïda el meu avi matern Joan Arús i Colomer.

Moltes dècades després, quan ja feia anys que exercia de traductor literari, l'atzar em va donar una d'aquelles satisfaccions que endolceixen una mica aquest ofici de vegades ingrati: un bon dia vaig rebre l'encàrrec de fer una nova traducció al català de la mateixa novel·la que més de setanta anys enrere havia traduït l'avi Joan.

L'experiència de traduir *L'illa del tresor* em va proporcionar l'ocasió de tornar a llegir aquesta obra no sols amb

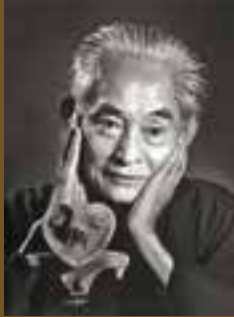
ulls d'adult sinó amb la peculiar perspectiva del professional que l'ha de traduir. Això em va obligar a endinsar-me en la trama d'aquest text per anar-ne descobrint l'excel·lència estilística, la mestria amb què combina l'interès argumental amb unes descripcions dels ambients, dels personatges, dels paisatges, del clima i dels estats de la mar fins a assolir uns nivells d'alta literatura que arriben a resultar atípics en una novel·la que en principi està catalogada com a «infantil» o «juvenil».

I és que *L'illa del tresor*, com *Els viatges de Gulliver* o *Alicia al País de les Meravelles*, és una d'aquelles obres que la inèrcia secular s'ha obstinat a relegar al prestatge de la literatura per a infants o adolescents, cosa que sovint fa oblidar les enormes virtuts literàries que posseeixen, la valentia amb què mostren (sovint amb ironia punyent) les ambigüitats de la condició humana i amb què defugen el to moralitzant; unes qualitats, en definitiva, que transcendeixen l'encotillament de gènere i fan de *L'illa del tresor* una de les lectures més estimulants i recomanables per a lectors de totes les edats.

Robert Louis Stevenson
(Edimburg, 1850 - Upolu, Samoa, 1894)

A causa de la seva salut precària, no va cursar cap estudi fins als 8 anys. Durant la seva adolescència va acompanyar el seu pare en els seus viatges freqüents. És autor d'algunes de les històries fantàstiques i d'aventures més populars, com *L'illa del tresor* i *L'estrany cas del Dr. Jekyll i Mr. Hyde*. Va ser molt conegut en el seu temps i algunes de les seves obres han esdevingut clàssiques.

Yasunari Kawabata
(Osaka, 1899 - Zushi, 1972)

Novel·lista japonès graduat per la Universitat Imperial de Tòquio. Sovint es va preocupar per l'exploració de la solitud i els aspectes més íntims de l'ésser humà. Amb un estil propi, minuciós i acurat va ser el primer japonès que va guanyar el Premi Nobel de Literatura l'any 1968. Quatre anys més tard es va suïcidar.

Il·lustració de la coberta:
Joan Mundet

Il·lustrador, pintor i ceramista, guionista i dibuixant professional des de 1975. Autor de diverses novel·les gràfiques, va guanyar el Premi Nacional de Còmic de Catalunya el 2011.

Padrina d'aquest llibre:
Gisela Pou

Esriptora castellarenca de literatura infantil, juvenil i novel·la per a públic adult. També ha escrit nombrosos guions per a sèries de televisió.

CASTELLÀR
VILA DE LLIBRES

La casa de les belles adormides Yasunari Kawabata

CASTELLÀR
VILA DE LLIBRES

La casa de les belles adormides

Yasunari Kawabata
Il·lustració de Joan Mundet

Padrina d'aquest llibre:

Gisela Pou

Esriptora castellarenca de literatura infantil, juvenil i novel·la per a públic adult. També ha escrit nombrosos guions per a sèries de televisió.

La casa de les belles adormides

Yasunari Kawabata

El relat de Yasunari Kawabata va entrar a la meua vida quan començava a endinsar-me en el món de l'escriptura. Un bon amic me'l va regalar i em va dir: llegeix-lo d'una tirada i sense respirar. I sí, el vaig llegir sense interrupcions, però, per si de cas, vaig passar per alt el segon consell. La potència pertorbadora del relat em va captivar i trasbalsar amb la mateixa intensitat. La seva prosa plena de lirisme conté imatges que provoquen esgarrifances. La cultura ancestral i masculista japonesa que ens mostra Kawabata contrasta amb una obra que destil·la sensibilitat.

El protagonista, el vell Eguchi, visita la casa de les belles adormides i allà, mentre contempla el cos d'una jove verge, fa un viatge per les diferents dones que ha estimat al llarg de la vida: la mare, la dona, les tres filles, les amants. La confrontació de la immediatesa de la mort amb l'amor dibuixa el fresc d'una vida que s'acaba. El protagonista s'aferra

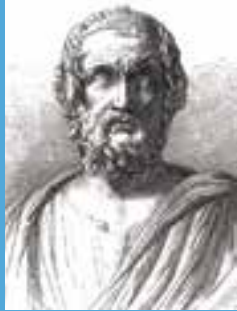
al record per poder enfrontar-se a la mort. Diu Kawabata en un moment del relat: "Els vells tenen la mort i els joves tenen l'amor. La mort ve una sola vegada mentre que l'amor ho fa moltes" i a *La casa de les belles adormides*, la confrontació de la mort i l'amor construeix un viatge que parla de la decrepitud, el desig, la passió i la solitud.

Triar un únic llibre és com triar un únic amic, o un únic fill; triar-ne un vol dir excloure tots els altres i això no és gaire just. La vida és plena de lectures i cadascuna ens regala un bocí d'emoció. Tot i els anys que va produir, potser, perquè allò que demano d'una novel·la és que traspuï veritat i em sacsegi de dalt a baix. De la mateixa manera que una melodia fa emergir sensacions que desconeixes, la literatura, la bona literatura, trasbalsa i commou. Llegir Kawabata és una sotragada a l'ànima que obre la porta de les emocions de bat a bat.

Yasunari Kawabata
(Osaka, 1899 - Zushi, 1972).

Novel·lista japonès graduat per la Universitat Imperial de Tòquio. Sovint es va preocupar per l'exploració de la solitud i els aspectes més íntims de l'ésser humà. Amb un estil propi, minuciós i acurat, va ser el primer japonès que va guanyar el Premi Nobel de Literatura, l'any 1968. Quatre anys més tard es va suïcidar.

Homer

(Smyrna s. IX aC - Íos, s. VIII aC)

És el suposat autor de les obres literàries més antigues conegudes a Europa: els poemes orals la *Iliada* i *L'Odissea*. També se li atribueixen un seguit d'obres menors que són conegudes com els *Himnes menors*. Les obres d'Homer han influït en la configuració de tot el desenvolupament de la cultura grega, i ha estat reconegut per molts grecs com el seu mestre.

Il·lustració de la coberta: Joan Mundet

Il·lustrador, pintor i ceramista, guionista i dibuixant professional des de 1975. Autor de diverses novel·les gràfiques, va guanyar el Premi Nacional de Còmic de Catalunya el 2011.

Padrí d'aquest llibre: Josep Lluís Badal

Poeta, narrador, assagista i professor molt vinculat a Castellar. Es defineix com un humà entre humans, un núvol entre núvols.

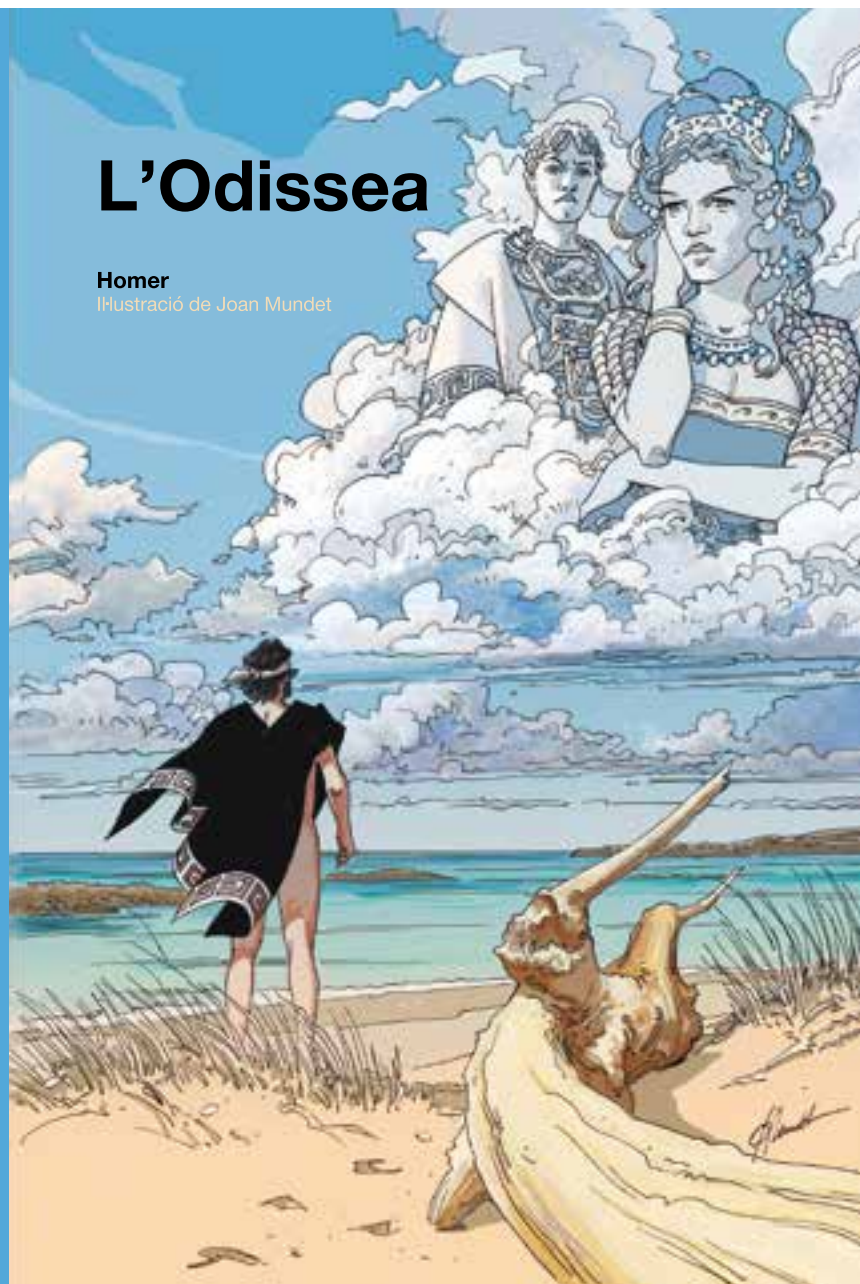

CASTELLAR
VILA DE LLIBRES

L'Odissea Homer

CASTELLAR
VILA DE LLIBRES

L'Odissea

Homer

Il·lustració de Joan Mundet

Padrí d'aquest llibre:

Josep Lluís Badal

Poeta, narrador, assagista i professor molt vinculat a Castellar. Es defineix com un humà entre humans, un núvol entre núvols.

L'Odissea

Homer

L'Odissea, escrita fa uns vint-i-vuit segles per algú -o alguns- a qui la falla de la història ha volgut anomenar Homer, parla amb nosaltres. I nosaltres parlem com ella.

En som fills. Les nostres històries i els nostres somnis neixen sovint d'aquell viatge iniciàtic d'un home, que som tots, cap a casa seva. Amb ell dialoguen els nostres somnis i els nostres records. El conte del Patufet, que també és *L'Odissea*, o el darrer videojoc.

Dels seus versos han nascut ritmes, colors, comparacions que han travessat la Grècia clàssica i, a través de Roma, l'Edat Mitjana, el Renaixement, Shakespeare... han arribat a Joyce, Riba, o el darrer dels escriptors. Encara la nostra llengua quotidiana en conserva algunes llavors amb gust de mar.

Odisseu, Ulisses, és l'home amb atributs únicament humans: ardidesa, enginy i (com l'estimem, per això!) el do d'explicar històries. La seva pròpia història en primera persona, o la falla que li permet de sobreviure. La seva aventura és un retorn. No l'anada a Troia, a la glòria, que queda enrere, sinó *el retorn*. Al llit que es va fabricar amb les seves pròpies mans, a Penèlope, l'esposa, al fill, al gos, la casa, la seva petita illa. Contra un déu irat, Posidó, i al través de dos dels protagonistes del llibre: el Mediterrani (el "mar color de vi"), i l'oceà d'una llengua infinita. Les comparacions de *L'Odissea*, com onades,

els seus hexàmetres, formen algunes de les estructures més belles que podrem mai llegir. A vegades, navegant en aquest mar ens sembla que la nostra vida també és un retorn. Cap on? Sempre cap a casa, llum o fosc.

Odisseu rebutja la immortalitat. És traït, seduït, combatut. Envelleix, i, al capítol XI, baixa a l'infern. És al límit del coneixement i de la tendresa: allí provarà d'abraçar per tres cops, inútilment, la imatge de la seva mare morta.

Imaginatiu, xerraire, tossut, agosarat, venjatiu, disfressat, envellit, amant. És humà. Com les dones que tenen tanta presència en el llibre, tan reals, tan poderoses. Odisseu depèn d'elles, del seu amor, el seu poder o la seva saviesa, per sobreviure. Nimfes, fetillers, l'esposa, Euriclea, la vella mainadera... totes fulguren. Com Telèmac, el fill joveníssim que s'embarcarà en la seva petita odissea per trobar el pare perdut.

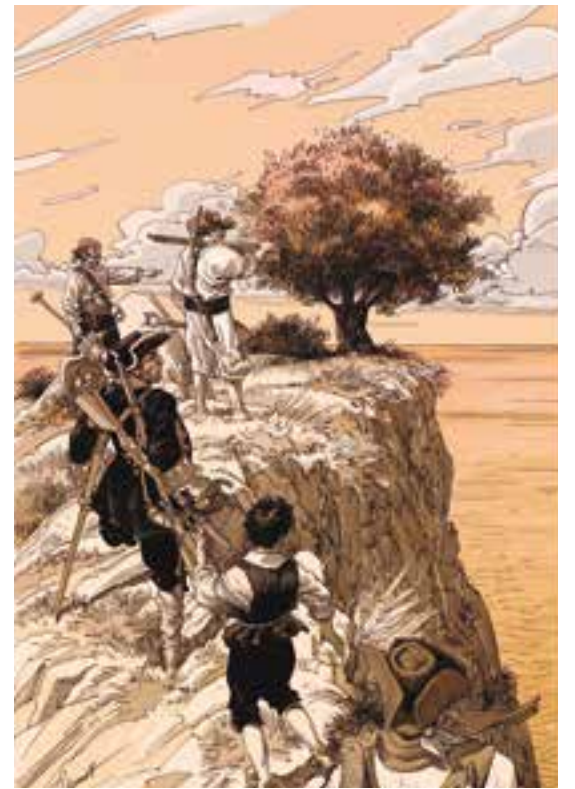
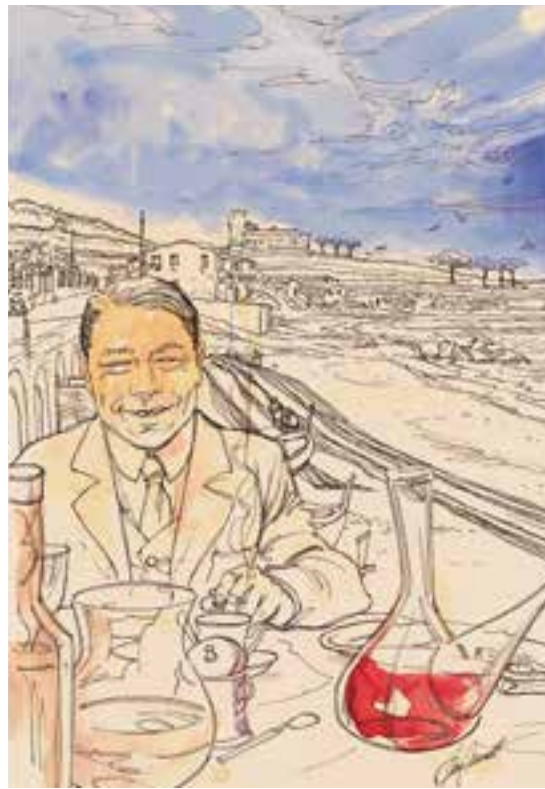
No és tota vida una odissea? Sols, en un mar violent i bellíssim, acompanyats a estones i combatuts sovint, cercant sobreviure, cercant ser qui ens diu el nostre nom -real o somiat- que som, explicant, provant d'explicar la nostra vida, la de la humanitat sencera. Estimant, tosuts, la nostra Ítaca, la nostra llar en perill, la llengua meravellosa que ens canta: vius i, uns instants, lluminosos.

Homer

(Smyrna, s. IX aC - Íos, s. VIII aC)

És el suposat autor de les obres literàries més antigues conegudes a Europa: els poemes orals la *Iliada* i *L'Odissea*. També se li atribueixen un seguit d'obres menors que són conegudes com els *Himnes menors*. Les obres d'Homer han influït en la configuració de tot el desenvolupament de la cultura grega, i ha estat reconegut per molts grecs com el seu mestre.

Joan Mundet

Autor de les il·lustracions dels cinc bucs. Il·lustrador, pintor i ceramista, guionista i dibuixant professional des de 1975. Autor de diverses novel·les gràfiques, va guanyar el Premi Nacional de Còmic de Catalunya el 2011.

Quan em van proposar participar en el projecte de *bookcrossing* de Castellar, ho vaig trobar una idea molt interessant ja que actualment s'està aplicant a diferents ciutats. La particularitat d'aquest projecte castella- renc és que s'utilitza el llibre com a escultura urbana i com a llibreria. El fet de ser escultura urbana fa que disposi de les tres dimensions. Per tant, calia vestir la part de la coberta del llibre, el llom i la contracoberta. El meu encàrrec va ser fer la coberta, i el vaig acceptar encantat, ja que és una manera de fer visible el treball de l'il·lustrador en un format molt gran i en un espai públic. He de confessar que caminar pel carrer i veure una il·lustració d'1,50 m d'alçada per un 1 m d'amplada m'atrau i, si a més és meua, encara més. Les idees, projectes i encàrrecs sempre van justos de temps, i aquest no

ha estat un cas diferent. En coordinació amb el dissenyador Carles Martínez Calveras vaig començar a treballar les il·lustracions; de fet, disposava d'una setmana justa entre les feines habituals de la meua professió. Prèviament, cinc escriptors castellarencs van escollir una obra per farcir la portada dels cinc bucs. Per sort, algunes de les obres les coneixia i les havia llegit més d'una vegada; de les altres vaig aconseguir-ne exemplars i em vaig posar a treballar tal com faig habitualment quan il·lustro qualsevol novel·la. Primer, la lectura, i després, uns quants esbossos sobre la idea que m'he format mentalment després de llegir l'obra concreta. De *L'illa del tresor* de Stevenson, recordava la part final de la novel·la i el moment en què se segueixen les indicacions del plànol buscant el tresor. A la il·lustració vaig posar el mar,

uns penya-segats i alguns dels personatges de la novel·la amb pics i pales, mentre porten lligat Jim Hawkins, el noi protagonista. Per a *L'Odissea* d'Homer, que he llegit més d'una vegada, em va venir la imatge mental tot just saber que n'havia de fer la il·lustració: Ulisses a l'illa d'Ogígia mirant cap a Orient i pensant en Penèlope i el seu fill Telèmac a Ítaca. Per mi Ogígia hauria pogut ser perfectament l'illa de Formentera. El *Bestiari* de Pere Quart és un llibret molt breu que vaig llegir ràpidament. La primera idea era fer un animal inexistent, o sigui, imaginari, per així representar-los tots. Vaig fer l'esbós i una bona part del dibuix definitiu, però no m'acabava de fer el pes; semblava més un del bitxos de Tolkien, i no pas el bestiari. Ho vaig desestimar i vaig tornar a llegir el llibre, apuntant els animals possibles per a la coberta; en vaig triar

quatre i, després, vaig fer una mena de càsting per escollir el definitiu. La raó que hagi estat un cérvol és doble: d'una banda, estètica, i, de l'altra, que la combinació amb el cos d'un senyor era el que feia més patxoca i que la mirada del cérvol podria ser quasi la del senyor. La il·lustració de *La casa de les belles adormides* de Yasunari Kawabata es desenvolupa a l'interior d'una habitació d'una casa japonesa. Un senyor gran passa la nit amb una noia adormida sense poder tocar-la i repeteix l'experiència diverses vegades. Per això vaig pensar a dibuixar la noia d'esquena, estirada a terra, i només la silueta del senyor gran en segon terme, però deixant la mà més visible simbolitzant que no pot tocar la noia que dorm. La resta del dibuix mostra l'habitació japonesa amb un terra de tatami i amb panells rectangulars a les parets, tot molt ge-

omètric. Amb el color vaig provar de causar la sensació d'un ambient íntim i assossegat. Amb *El quadern gris* de Josep Pla, el punt de partida em va venir en llegir el moment que diu que gràcies al quadern, escriu cada dia i explica el que veu i el que viu. Vaig pensar en els *Urban Sketchers*, dibuixants que, vagin on vagin, fan apunts de paisatges urbans a peu de carrer amb una llibreta i un retolador, bolígraf o el que convingui. La imatge mostra Josep Pla a partir d'una fotografia antiga en una terrassa d'un bar, parlant amb l'espectador, en aquest cas, un *Urban Sketcher* que el dibuixa tal qual el veu amb el fons de Calella als anys 20, com si poguessin romandre hores conversant. La part final seria la part tècnica, l'ofici de dibuixar. Aquesta acostuma a comportar hores davant de la taula de dibuix i l'ordinador.